

ere fremsatte mod det, skal jeg først vende mig til det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen). Han mente, at det var ret ukendt, at man fra Regeringens Side begærede og fik en Bemyndigelse til at ekspropriere i et Omfang som det, her er Tale om. Han vilde gøre gældende, at det almindelige var, at man bestemt udpegede de Ejendomme, der var Tale om at ekspropriere, enten ved at nævne dem, eller i alt Fald ved nøje at angive det Formaal, hvortil de maatte eksproprieres. Hvis jeg her har forstaaet det ærede Medlem rigtigt, tror jeg, at dette er en Sammenføjning af tre Ting, som ikke holde Stik. Det er ikke rigtigt, tværtimod ganske urigtigt — det er maa-ske heller ikke, naar det kommer til Stykket, det ærede Medlems Mening at fastholde det —, at det skulde være Regelen i Ekspropriationslove at specialisere de Ejendomme, der kunne eksproprieres. Det er jo f. Eks. aldrig Tilfældet ved Jernbanelove, hvor vi oftest have med Ekspropriation at gøre. Der gives Bemyndigelsen netop i meget udstrakt Omfang. Det er jo ikke en Gang saa, at man i Regelen i Jernbanelove bestemmer fastslaar, hvilken Retning den paagældende ny Jernbanelinie skal have. Fastsættelsen deraf lægges for største Delen, naturligvis med Iagttagelse af de enkelte Stednavne, der kunne være nævnte i Loven, i Regeringens Haand, og end mindre udtale der i den Bemyndigelse, der gives Ministeren ved Loven, noget om, hvilke de enkelte Ejendomme ere, som han for at gennemføre Jernbaneanlægget maa ekspropriere. Det er netop en meget vid, en meget almindelig Beføjelse, man der plejer at lægge i Ministerens Haand.

Men det gælder ikke blot Jernbanelove. Jeg minder om, at det ifølge den gældende Lovgivning er, som vistnok berørt i Bemærkningerne til Lovforslaget, lagt i enhver Kommunes Haand at ekspropriere private Ejendomme, for saa vidt som Hensynet til Kommunens Veje, Gader eller Bolværker gør det nødvendigt. Denne Bemyndigelse har altsaa ogsaa Københavns Kommune. Det er jo en adskilligt videre Bemyndigelse end den, her er Tale om. Men selv et saa nærliggende Eksempel som det, der er omtalt i Lovforslagets Bemærkninger, og som det ærede Medlem ogsaa dvælede ved, nemlig Loven af 3die April 1900, viser jo, at man fra Lovgivningsmagtens Side tidligere ikke har været bange for at give Regeringen en Bemyndigelse, der har et adskilligt videre Omfang end til at ekspropriere bestemte

Ejendomme. Loven af 3die April 1900, som giver Københavns Havnevæsen Bemyndigelse til forskellige i Loven nærmere specificerede Anlæg, siger jo i sin § 2: „For saa vidt det til Gennemførelsen af den i § 1, Punkt 2, ommeldte Regulering af Sejløbet ved Knippelsbro“ — d. v. s. at bygge en ny Knippelsbro og i Forbindelse hermed at regulere Kystlinierne ved Broen — „bliver nødvendigt at erhverve private Ejendomme eller Dele af saadanne, kan Ekspropriation i dette Øjemed finde Sted efter Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse“. Der er altsaa ikke der peget paa bestemt angivne Ejendomme. Der er peget paa et bestemt Formaal, og for saa vidt dette Formaal kræver det, har Ministeren Bemyndigelse til, ganske paa samme Maade som her, efter indhentet Betænkning hos Havneraadet, at ekspropriere. Nu kan det ærede Medlem ganske vist sige — det laa jo allerede i hans Udtalelse —, at det var dog et mere begrænset Formaal end det, her er Tale om. Deri har det ærede Medlem Ret. Der var kun Tale om Anlæg af en ny Knippelsbro, og det siger sig selv, at der ikke kunde være Tale om i den Anledning at gaa til Ekspropriation af private Ejendomme i saa stort Omfang, som her er Tale om. Men rent principielt ser jeg ikke rettere, end at Forholdet bliver det samme. Det er ved den Lov overladt til Ministeren at skønne over, hvilke Ejendommers Ekspropriation der kræves for at gennemføre Loven. Jeg indrømmer altsaa, at det Omfang, hvori der her ønskes en Bemyndigelse, er større, end Loven af 3. April 1900 hjemler. Men jeg ser ikke nogen principiel Forskel, og det vil i alt Fald være klart, at Omfanget her er langt mindre end det, der forlængst er givet enhver Kommune i Landet Ret til at ekspropriere i.

Dette, at man i Lovgivningen plejer at give Regeringen Bemyndigelse til at ekspropriere i saa stort Omfang som nu af mig nævnt, er det, der har givet Regeringen Anledning til at forme Lovforslaget, som det her foreligger. Jeg erkender selvfølgelig, at det ikke er i den Form, som Havneraadet havde indstillet. Havnekaptajnen havde til Ministeriet indstillet, at der erhvervedes en Bemyndigelse for Ministeriet til at give Havnevæsenet Tilladelse til at ekspropriere i det Omfang, Lovforslaget nu lyder paa. Denne Indstilling blev som sædvanlig af Ministeriet tilstillet Havneraadet til Erklæring, og dets Erklæring, der foreligger i en Skrivelse til